

baixa de la muntanya. Com en altres bandes, lliguen el treball de la terra i el bosc, en una perfecta harmonia.

Per a acabar, de totes maneres cal remarcar el progressiu abandonament de la masia muntanyenca per manca d'ocupacions remuneradores. Al Montseny, Sots Feréstecs i Bertí, pren unes grans proporcions. La manca de bones vies de comunicació que permeti valorar els productes, hi ajuda en molta part, amb tot i que al poble de Gallifa, amb bona carretera i servei diari d'autòmⁿ nibus, hi hagi també cases abandonades, car prefereixen anar a Sant Feliu de Codines a treballar a la indústria fabril. Una política d'atracció, per a sobretot favorèixer els medis productius, és una cosa d'urgència absoluta.

Un centenari bibliogràfic

Per Josep M. Puchades

El folklore vallesà compta amb una bella tradició, en la què hom hi remarca aquell encís ingenu i vivaç imaginació que caracteritzen aquesta forma d'expressió del sentiment popular. Aquesta llegenda, força divulgada per cert (1), diu que, en temps molt reculats, quan el cristianisme començava a prendre gran volada i a la nostra terra ja eren seguides les seves doctrines per bona part del poble, malgrat les persecucions de què era objecte, vingué a ofegar la seva puixança un governador que es proposà acabar amb tots els fidels a la paraula de Jesucrist. En compliment d'aquest funest propòsit, començà el tirà a desplegar la seva crueltat contra tots aquells que manifestaven professar els Divins Manaments, i els martiris i turments més espantosos foren aplicats sense compassió als que no renunciaven a les seves santes creences. Fugia d'aquest extermini el Bisbe de Barcelona, Sant Sever, que, temerós d'ésser descobert en aquella ciutat, determinà amagar-se per a evitar que el seu ramat de fidels quedés sense el pastor que els aconsellés i dirigís en tan tristos moments. Acompanyat de quatre sacerdots caminava per les serres de Collcerola, quan, mig extraviats, en un tombant de muntanya trobaren un pagès que estava sembrant faves, el qual, cristià fervent, tingué una gran satisfacció en poguer parlar amb el seu volgut Bisbe. Aquest li contà amb pena els motius de la seva fugida i li pregà que si algú li preguntava cap on es dirigia, li digués que anava vers el Castre Octavià (Sant Cugat del Vallès), encara que li demanessin això els seus mateixos perseguïdors, car en aquest cas fóra senyal de que Déu voldria el seu sacrifici. Es despediren,

(1) Ha estat descrita, entre altres, per Maria de Belloch (Pilar Maspons i Labrós) en «Costums i Tradicions del Vallès», treball publicat en el volum del Certàmen del Casino de Granollers l'any 1882; pàg. 148.